

[Carl Martin Christensen]

som venstres og centrum-demokraternes vegne.

Jeg har konstateret, at der her er tale om genfremsættelse af et forslag, dog med den ændring, at socialdemokratiet denne gang er medforslagsstiller.

Jeg har konstateret, at der er nogle endda særdeles fyldige bemærkninger til forslaget, men har også konstateret, at man ikke i disse mange bemærkninger har taget stilling til og gjort op, hvad det egentlig koster at føre dette forslag ud i livet, og jeg synes nok, det havde været relevant, om man havde peget på det.

Jeg opfatter egentlig forslaget som værende positivt, forstået på den måde, at man ønsker en højere standard på området, og det synes alle vel er godt, men sagen er jo den, at det primært er amtskommunerne, der står for disse ting, og da der jo er en del merudgifter forbundet med at gennemføre dette forslag, kunne det vel meget let medføre en omprioritering i amtskommunerne for at leve op til disse intentioner. Når man lyttede til debatten om det forrige forslag, kunne man få den fornemmelse, at det ville koste nogle små hospitaler livet, hvis man skulle til at omprioritere yderligere på det niveau. Derfor undrer det mig egentlig, at forslagsstillerne ikke har taget disse ting i betragtning.

Fru Tove Lindbo Larsen sagde, at det denne gang ikke var et spørgsmål om privatisering, men det er dog et spørgsmål, om det ikke kan opfattes som det omvendte af en privatisering, nemlig at man med dette forslag ønsker på lidt længere sigt at socialisere hele sygetransporten. Det ser vi ikke noget fornuftigt grundlag for.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Agerschou (SF):

Den 22. november 1984 behandlede folkettingen et tidligere forslag om en ambulancelov fremsat af VS og SF. I dette forslag opregnede vi nogle få minimumskrav til en ambulancetjeneste, som efter vores opfattelse burde nedfældes i en lovgivning, præcis som det er tilfældet i andre lande, vi normalt sammenligner os med. Vi foreslog, at der blev stillet mindstekrav til ambulancetjenestens udstyr, at der blev stillet mindstekrav til personalets uddannelse, og at der blev sat

en tidsgrænse for, hvor lang tid efter en alarm en ambulance senest skal afsendes, altså ganske minimale forslag.

Debatten dengang led desværre af den skavank, at den daværende indenrigsminister ikke havde orket at læse forslaget med tilhørende bemærkninger igennem, men blot pr. rygmærksrefleks tog afstand fra det og i øvrigt holdt en hyldestale fra Falck, der var bedre egnet til en jubilæumsfest end til en debat i folkettingen. Nok om det.

Vi mener stadig, at området er så forsømt, at vi sammen med socialdemokratiet og VS har fremsat et nyt forslag om at få etableret en ambulancelov. En lov, sådan som vi forestiller os den, skal fastsætte krav til ambulancetjenestens udstyr, personalets uddannelse og alarmsystemet, svarende til, hvad der gælder på brandvæsenets område. Endvidere skal den indeholde mindstekrav til det lokale beredskab.

I et forsøg på at forebygge generelle staccatoagtige indvendinger fra specielt de borgerlige partier indeholder forslaget nogle efter min opfattelse meget fyldige og grundige bemærkninger.

Lad mig understrege én ting meget kraftigt, nemlig at forslaget ikke tager stilling til, hvorvidt et ambulancetjeneste skal være offentligt eller privat. Vores almindelige holdning til regeringens privatiseringsideologi er dette forslag helt uvedkommende. Vi ved, at store dele af ambulancetjenesten drives af et privat firma – det kan man lide eller ikke lide – men det er ikke det problem, vi tager op i forbindelse med forslaget her. De krav, der foreslås lovgivet om, kan opfyldes såvel af et offentligt som af et privatejet ambulancetjeneste.

Endvidere vil jeg understrege en af hovedtankerne i forslaget, nemlig at ambulancetjenesten skal ændres fra at være et transportsystem til at være et integreret led i det samlede sundhedssystem. Det er i almindelighed ikke tilfældet i dag, og det betyder, at den egentlige behandling først starter ved ankomsten til et sygehus. Hvor fatalt det kan være, illustreres i bemærkningerne af den tabel, der viser chancerne for hospitalsudskrivning i live efter et hjertestop. Eksemplet viser, at det kan være altafgørende, at en behandling starter i det øjeblik, ambulancen når frem. Det samme er i mere eller mindre grad til-